Написав Анастасія Ткаченко
Вівторок, 03 квітня 2018, 17:27

ВІА ДОЛОРОСА
На сторінках Євангельського слова
Записано чимало про Христа.
Але у мене повість дещо нова,
Так жахлива і така проста.
Її слова не можуть пояснити,
Її лиш серце може віднайти.
Тому попрошу слухати відкрито
Все, що я хочу вам розповісти.
Закрийте очі і відчуйте тихо
З чутливим серцем весь смертельний жах,
Який в той вечір на Ісуса дихав
І про який не пишеться в книжках.
Ходім зі мною. Чуєте, регочать?
Рипить нещадно катівський батіг!
З'єднались регіт й стогін серед ночі.
З'єднались смерть і світло, святість й гріх.
А Він іде, хоч тіло кровоточить.
Скрегочуть зуби… «Боже, як болить…»
І запах крові різав Йому очі,
І мовив тихо: «Пити! Дайте пить…»
Засохлі губи лопали від спеки,
І теліпались м'ясива шматки.
А до Голгофи йти ще так далеко…
І так печуть оголені кістки…
Він ніс хреста. Каміння впилось в п'яти,
Точилась кров з Його побитих ніг.
Він стільки падав, стільки хотів встати.
Він так хотів піднятись, а не міг…
Пробили руки. А народ регочить:
«Зійди з хреста, якщо ти Божий Син!»
А Він мовчав, до неба звівши очі,
Залишений, обпльований, один…
Залізні цвяхи розривали жили,
І нагло ліз у рани сухий пил.
Звисало, як ганчір'я, Його тіло,
А Він ледь мовив: «Боже мій, дай сил…»
…Ви бачили колись півмертву мати?
Ви чули істеричний її плач?
Бо її Сина розіп'яли кАти,
А Він за них молив Отця «Пробач»…
Вона, якби могла, то замість Нього
Не пожаліла б власного життя.
І краще б їй пробили руки, ноги…
Хай би вона, та не її Дитя…
Але не їй – Йому шипи тернові

Пробили вени, череп і виски,
І це Ісус в однім єдинім слові
Подарував спасіння на віки.
Ви уявіть, що Він був Сином неба,
А Йому Батько навіть не поміг…
А Він страждав за мене і за тебе,
А Він тоді помер за людський гріх.
І запалилось зарево багряне,
І землетрус піднявся із основ…
Цінуй Христову жертву, Його рани…
Бо, як не це, то що ж тоді любов?